

platnosti pro zaměstnance žalovaného, dá-li žalovaný k tomu zvláštními výnosy svolení. Výnos zavádějící zákon čís. 286/24 žalovaným vydán nebyl a nemůže se proto žalovaný onoho zákona dovolávati.

Nižší soudy případně — otázka 5. — dovodily, že nelze spatřovati v tom (§ 863 obč. zák.), že žalobce nezakročil o pensi hned po svém propuštění, nýbrž až po několika letech, vzdání se nároku na pensi. Odkazuje se, co se toho týče, na důvody napadeného rozsudku [jenž v tomto směru uvedl toto: Skutečnost, že žalobce teprve po čtyřech letech, co vystoupil ze služby žalovaného, nároky pensijní uplatňoval, není nijakým dokladem, že se snad nároku na pensi vzdal, an nárok takový zaniká teprve uplynutím třiceti let po rozumu § 1480 obč. zák., a jen jednotlivé roční splátky pense (renty) se promlčují již ve třech letech ode dne splatnosti].

Čís. 11845.

Dokud nebyla pravoplatně rozhodnuta otázka, zda námitky proti směnečnému platebnímu příkazu byly podány včas čili nic, nelze na jeho základě povolití uhražovací exekuci.

(Rozh. ze dne 1. září 1932, R II 280/32.)

Soud první stolice povolil uhražovací exekuci na základě směnečného platebního příkazu, ač usnesení, jímž odmítl směnečné námitky jako opožděné, nenabylo dosud právní moci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 524 c. ř. s. nemá sice rekurs proti usnesení odkládacího účinku, avšak v projednávaném případě jde o směnečný platební příkaz, na jehož základě může býti podle § 1 čís. 2 ex. ř. povolena exekuce jen, nebyly-li proti němu podány včas námitky. Dokud nebyla otázka, zda podané směnečné námitky jsou včasné čili nic, pravoplatně rozhodnuta, neměla býti uhražovací exekuce povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, ježto se dovolací rekurent ani nepokusil vyvrátiti správné odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 11846.

Část bývalého Těšínska, zůstavší při Československé republice, nelze považovati za území k republice inkorporované ve smyslu § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n. Rozhodnou dobou pro nabytí majetku státem jest tu den 28. října 1918.

Zákon čís. 354/1921 sb. z. a n. týká se všeho majetku, bez rozdílu, i případného příslušenství nemovitosti, ležící na území jiného státu.

Zákonem čís. 354/1921 sb. z. a n. byl stanoven nový, samostatný originerní způsob nabytí vlastnictví, odlišný od prostředecného nabývání vlastnictví podle páté hlavy obecného občanského zákona. K nabytí vlastnictví podle zákona čís. 354/1921 sb. z. a n. stačí již skutečnosti, na něž tento zákon nabytí váže.

Předpis § 8 zákona čis. 354/1921 sb. z. a n., pokud mluví o poctivém držiteli, lze vztahovati jen na ustanovení § 367 obč. zák., kdy poctivý držitel stává se vlastníkem, třebaže zcizitel neměl vlastnictví.

(Rozh. ze dne 1. září 1932, Rv II 6/31.)

Československý erár (ředitelství státních lesů ve Frýdku) domáhal se na žalovaném nájemci pivovaru ve Frýdku vydání pivních tlakostrojů, přístrojů na stáčení piva a ledniček, jež náležely bývalému arcivévodovi Bedřichovi jako vlastníku těšínského pivovaru a k nimž prý žalující stát nabyt vlastnictví. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, maje za to, že ledničky a přístroje na stáčení piva byly vždy inventářem a příslušenstvím těšínského pivovaru a, ježto se pivovar stal vlastnictvím polského státu, že přešlo s pivovarem i veškeré příslušenství na tohoto nového vlastníka. Odvolací soud uznal podle žaloby, maje za to, že podle zákona ze dne 12. srpna 1921, čis. 354 sb. z. a n., a na základě smlouvy Saint-Germainské nabyt československý stát všech věcí, o něž jde v žalobě, poněvadž se věci ty nacházely i dne 28. října 1918, i v den, kdy podle rozhodnutí konference velvyslanců bylo definitivně uznáno, že přísluší frýdecký okres k republice Československé, na území tohoto státu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

K nabytí vlastnického práva žalující stranou k věcem, jichž se žaloba týká, jest potřebí podle zákona ze dne 12. srpna 1921 čis. 354 sb. z. a n., o něž se žaloba opírá, by předměty ty byly na území Československé republiky v den podle zákona toho rozhodný, a náležely tehdy osobám uvedeným v citovaném zákoně. Není sporu, že věci ty náležely bývalému arcivévodovi Bedřichu jako vlastníku těšínského pivovaru, tedy členu bývalé panovnické rodiny (§ 3 čis. 2 téhož zákona). Poněvadž jde o věci nalézající se na území Těšínska, rozhodným jest podle ustanovení § 1 a podle výslovného ustanovení § 7 citovaného zákona den 28. října 1918, neboť část bývalého Těšínska připadlou republice Československé nelze považovati za území k republice inkorporované, u níž rozhodným dnem by byl den inkorporace. Inkorporovány byly k republice Československé jen kraje hlučinský zákonem ze dne 30. ledna 1920, čis. 76 sb. z. a n. a Valčicko a Vitorazsko opatřením Stálého výboru ze dne 23. července 1920, čis. 450 sb. z. a n., nikoli jiné území; důsledkem toho § 7 zákona ze 12. srpna 1921, čis. 354 sb. z. a n. stanoví jako dobu rozhodnou pro nabytí majetku pro Vitorazsko a Valčicko den 31. července 1920 a pro Hlučínsko den 13. února 1920, pro ostatní území den 28. října 1918. Soud odvolací prohlásil v napadeném rozsudku, že věci v žalobě uvedené byly dne 28. října 1918 na území republiky Československé — rozumí se na části bývalého Těšínska při republice Československé ponechaného, a prohlášení to nebylo dovoláním napadeno, pročez jest z něho vycházeti. Tím byly splněny náležitosti citovaným zákonem požadované. Nerozhodnou otázkou jest

otázka, zda věci, o něž jde, byly příslušenstvím pivovaru těšínského, který jest na území republiky Polské, neboť zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n. nerozeznává a týká se všeho majetku bez rozdílu, tedy i případného příslušenství nemovitosti, ležící v republice Polské. Není proto třeba zabývatí se výtkou dovolatelovou, že odvolací soud nesprávně věc posoudil uznáv, že věci, o něž jde, nejsou příslušenstvím pivovaru. Není odůvodněná ani další výtka nesprávného právního posouzení. K nabytí vlastnictví podle § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 354 sb. z. a n. není potřebí, jak dovolatel míní, i odevzdání věci podle § 425 obč. zák. Řečeným zákonem stanoven byl nový samostatný originerní způsob nabytí vlastnictví, odlišný od prostředecného nabývání vlastnictví podle hlavy páté obecného občanského zákona a k nabytí vlastnictví stačí jen skutečnosti, na něž řečený zákon nabytí váže. Na tom nemění nic, že zákon v § 4 a 5 má ustanovení o vkladní listině a o vkladu vlastnického práva pro československý stát do pozemkové knihy k nemovitostem. Nabytí vlastnictví tu na vkladu práva vlastnického (§ 431 obč. zák.) nezávisí, nýbrž vklad nařízený § 5 citovaného zákona jest jen důsledkem nabytí práva vlastnického čsl. státem. To vyplývá z ustanovení § 5, že ke knihovnímu vkladu postačí poukaz na zákon, a nebylo proto třeba listiny podle § 26 knihovního zákona; předpisy zákona o vkladu mají za účel uvéstí stav knihovní v soulas se skutečným stavem (viz čís. 4512 sb. n. s.). Soud odvolací rovněž nepochybil, maje za to, že se dovolatel nestal vlastníkem sporných věcí tím, že, jak tvrdí, je koupil 22. června 1920 od pivovaru těšínského, zastoupeného jeho správcem Sch-em, při čemž jest nerozhodná otázka, zda prodej byl schválen vnucenou správou těšínského pivovaru zavedenou Polskou republikou, neboť Sch. a řečená vnucená správa nemohly jednati s právním účinkem za československý stát. Dovolatel z tvrzené koupě nemůže dovozovati proti žalobě obranu podle ustanovení § 8 citovaného zákona, neboť tím se nestal jako bezelstný držitel podle platných předpisů vlastníkem; citovaný paragraf lze vztahovati jen na ustanovení § 367 obč. zák., kde bezelstný držitel stává se vlastníkem; třebaže zcizitel neměl vlastnictví, jak plyne jasně z důvodové zprávy ústavního výboru a právního výboru poslanecké sněmovny o vládním návrhu zákona (tisk poslanecké sněmovny čís. 2816); tvrzená koupě však nespadá pod žádný případ § 367 obč. zák.

Čís. 11847.

Je zmatkem podle § 41 (2) písm. g) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., nevyslechly-li nižší soudy před rozhodnutím podle § 126 nesp. říz. nikoho z účastníků.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R I 336/32.)

Pozůstalostní soud poukázal dědice přihlásivší se ze závěti, by vystoupili žalobou proti dědicům, přihlásivším se ze zákona. Rekursní soud poukázal dědice ze zákona, by vystoupili žalobou proti jednomu z dědiců, přihlásivších se ze závěti.